

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SERİDE YENİ NESİL, YENİ HEYECAN...

İNANILMAZ ÖRÜMCEK-ADAM

MİLYON DOLAR BEBEK'İN OSCAR® ÖDÜLLÜ YÖNETMENİNDEN

“YILIN
EN İYİ
FİLMİ.”

-Cindy Pearlman, CHICAGO SUN TIMES

BİR CLINT EASTWOOD FİLMİ

J. Edgar

DİCAPRIO
ŞİMDİYE KADAR Kİ
EN İYİ PERFORMASINI
SERGİLİYOR.

-Ross Drake, SAN FRANCISCO EXAMINER

ŞİMDİ BLU-RAY™, DVD VE VCD'DE!

tiglon

IMAGINE

© 2012 Warner Bros. Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.

Ücretsiz indirim kuponları için www.tiglon.com.tr

SKEÇLİ FİMLER ÜRETME ZORUNDALIĞI

BU HAFTA GÖSTERİME GİREN GÜNEY KORE FİLMİ “KIYAMET KİTABI” (INRYU MYEONGMANG BOGOSEO), özellikle 1960’larda zirvesini yaşayan ‘skeçli film’ (Batılılar buna ‘antoloji film’ diyorlar) geleneğini yeniden gözden geçirmemize neden oldu. Geleneğin kökleri arasında gezinirken, bu tür filmlerin neden çekilmiş olabileceği üzerine de bazı fikirler yürüttük, doğru ya da yanlış...

Genellikle bir tema etrafında toplanan üç kısa (ya da orta metraj) filmden oluşur skeçli filmler. Çoğu zaman farklı (ve ünlü) yönetmenler devreye girer her filmde (Örnek: Federico Fellini, Louis Malle ve Roger Vadim’in yönettikleri “Şeytanın Kurbanları / Histoires Extraordinaires”), kimi zamansa bir yönetmenin temayı tek başına toparladığına şahit oluruz (Örnek: Taviani’lerden “Kaos”). “Paris, Seni Seviyorum” (Paris, Je T’Aime) ya da “New York, Seni Seviyorum” (New York, I Love You) gibi yönetmen sayısını abartılı noktalara taşıyan filmler de işin başka bir kanadını oluşturur. Bu örneklerde filmlerin süresi iyice kısılırken, kimi zaman bunların ‘anlatılamayan hikayeler’e dönüştüklerini de görürüz.

Birçok ünlü sinemacının ‘skeçli film’ geleneği içinde değerlendirilebilecek filmlere imza attıkları düşünüldüğünde, bu geleneğin neden ayakta kaldığı da az çok anlaşılabilir. Seyircinin ilgisini uzun metrajlı ve tek hikayeli bir filmde ayakta tutmak zorken, bu tür yapımlarda bunu sağlamak kolaylaşır haliyle. Yarımşar saatlik filmlerle her defasında seyirciyi yeniden beyazperdeye çeker sinemacılar, ilginin dağılmasını da önlerler böylece. Tabii ki bu tercihin de dezavantajları vardır. Öncelikle her film farklı bir dokuya ve anlatıma sahiptir, ki bir tema etrafında gezinirken böyleleri atmosferik sapmalar ister istemez bütünü zedeler. Buna en iyi örnek, Michelangelo Antonioni, Steven Soderbergh ve Wong Kar Wai imzaları taşıyan “Eros” projesidir. Aşk temasına sırtını dayayan

bu üç yönetmen, her filmde bir öncekinin yapısını un ufak edip yeni bir bina inşa eder ve bir bütün olarak değerlendirilebilecek bir tortu bırakmazlar bize. Benzer bir durum, “New York Üçlemesi”nde (New York Stories) de göze çarpar. Martin Scorsese, Francis Ford Coppola ve Woody Allen imzaları güçlüdür, ama bütünlük problemi burada da kendini hissettirir.

Skeçli filmlerin avantajlarından biriye, sinefiller için ünlü yönetmenleri aynı çatı altında takip edebilmeyi getirmesi, ‘yıldız severler’ içinse ‘normal’ bir filmde göremeyecekleri kadar ünlü oyuncuyu aynı filmde izleme şansını vermesidir. Çok yönetmen, haliyle çok oyuncuyu getirir beraberinde, çok oyuncu da ‘sinemanın yüzleri’nin katlanarak büyümesini sağlar. Bu geleneğin çıkış noktası da budur aslında. Olabildiğince çok ünlü ismi bir filmin içine sıkıştırarak seyircinin gözünü boyamak. Bu biraz müzikteki ‘karışık albüm’ mantığına benzer; ‘en iyiler’in bir araya gelmesinin dayanılmaz çekiciliğine kapılıp gideriz bu çalışmalarda.

Türkiye’deyse pek karşılığını bulmasa da, az da olsa skeçli film vardır. Bunların en meşhurları, “10 Yönetmen 2 Film” projesi kapsamında karşımıza gelen “Aşk Üzerine Söylenmemiş Herşey” ve “Yerçekimli Aşklar” filmleridir. 1996’da gösterime giren bu filmler, Türkiye sineması içinde benzerine pek rastlamadığımız bir ‘dayanışma’yı da işaret eder. Ancak bu dayanışmanın orada kaldığını, süreklilik arz etmediğini de belirtelim... Yakın dönemden, beş yönetmenli “Anlat İstanbul” projesi de ülkemizin skeçli filmlerle imtihanında ilginç bir çalışma olarak öne çıkar.

Toparlarsak... Skeçli film geleneği, bir ‘ihtiyaç’tan doğmamışsa da, sonraları ihtiyaca dönüştürülmüş, seyircinin ‘istediği’ bir şey haline getirilmiştir. Özellikle 1960’lar ve 70’lerde böylesi bir resme sahip olan yapı, son zamanlarda kimlik değiştirip ‘festivallik film’ üretmeye sıvanmış görünse de, çıkış noktasını inkar edebilecek bir olgunluğa ulaştığını söylemek zordur.

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, DOĞU YÜCEL, ALİ ULVİ UYANIK, ERMAN ATA UNCU

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

İnanılmaz Örümcek-Adam (The Amazing Spider-Man);
Bu Dans Senin (Take This Waltz); Kıyamet Kitabı (Inryu Myeongmang
Bogoseo); Peki Şimdi Nereye? (Et Maintenant On Va Où?);
Dedektif Dee: Gizemli Alev (Di Renjie); Aşk Sanatı (L'Art D'Aimer).

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, gazeteci-yazar Soner Yalçın'ın Sivas Katliamı
üzerine çektiği "Menekşe'den Önce" adlı belgeselini yazıyor....

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Müzikallerin altın çağından unutulmaz bir Gene Kelly klasığı:
"Yağmur Altında" (Singin' In The Rain)... Okan Arpaç imzasıyla.

26 GİZLİ AJAN

Böyle Joseph Conrad uyarlaması görülmedi: "Avokado
Ormanındaki Yamyam Kadınlar" (Cannibal Women In The
Avocado Jungle Of Death)... Erman Ata Uncu imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Indochine; Jack Ve Jill (Jack And Jill).

32 SAPIK

Yılmaz Erdoğan "Motor!" dedi; Şike davası sinemamızı da etkiledi;
Sinema neden es geçiliyor; Kemal Sunal'ı anamıyoruz;
Sinema yazarları ve Altın Koza... Olkan Özyurt imzasıyla.

İNANILMAZ ÖRÜMCEK-ADAM

ORJİNAL ADI The Amazing Spider-Man

YÖNETMEN Marc Webb

OYUNCULAR Andrew Garfield,

Emma Stone, Rhys Ifans, Denis Leary,

Martin Sheen, Sally Field, İrfan Han,

Campbell Scott, Embeth Davidtz

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 136 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

Örümcek hislerimiz
yanılmadı, hayranları
ihya edecek bir film var
karşımızda! Yeni seri
orijinal hikayeye bazı
açılardan daha sadık,
bazı açılardan daha
serbest bir başlangıç
yaptı diyebiliriz.

GENÇKEN EN ÇOK ÖZDEŞLEŞTİĞİM KAHRAMAN ÖRÜMCEK ADAM'DI, DAHA doğrusu Peter Parker'dı. Batman'i de çok severdim ama Bruce Wayne aristokrat hal ve tavırlarıyla beni gıcık ederdi. Superman ilk çizgi roman hastalığımdı, Clark Kent de az 'bizden' değildi ama sonuçta o bir Kriptonlu'ydu. Conan'a biterdim ama adam bildiğin barbardı, özdeşleşmesi zordu. Tenten desen, sarı saçları, mavi kazağıyla bir ergen idolü olmaktan çok uzaktı. Red Kid'in 'yalnız kovboy' tripleri de yanlış örnek oluyordu bize, içten içe mesafeliydim. Oysa Peter Parker tam benim gibiydi, tahminen de Arka Pencere'yi okuyan çoğunluğun gençliği gibiydi. Utangaçlığı, içine kapanıklığı, kızlarla iyi anlaşılamaması, uzaya, bilime ilgi duyan bir 'nerd' olması... İşte tüm bu özellikleriyle çizgi romanlardaki yansımamız olmuştu Peter. Tabii bu noktada "Sensiz Olmaz"daki (High Fidelity) meşhur repliği bozarak şöyle de sorabiliriz: "Peter Parker gibi olduğumuz için mi Peter Parker'ı sevdik, yoksa Peter Parker'ı sevdiğimiz için mi Peter Parker olduk?"

Örümcek-Adam'dan önce majör kahramanların hepsi sinemaya aktarıldı, bir tek Örümcek'imiz beyazperdede ağırlarını öremedi. Özel efekt teknolojisi bir adamın uçtuğuna bile inanmanızı sağlarken bir adamın duvarlarda örümcek gibi sürünmesini, ağ fırlatmasını yeterince inandırıcı kılamıyordu. Neyse ki 2002'de Sam Raimi bu zorlu görevi üstlendi ve Örümcek'i peliküle geçirdi. Üç başarılı filminden sonra şimdi "Aşkın (500) Günü"nün ((500) Days Of Summer) yönetmeni Marc Webb, Örümcek'in hikayesini başa sarıyor. Gereği var mıydı? Bence vardı. Sam Raimi fantastik sinemanın en saygıdeğer isimlerinden biri olsa da ilk trilojide bazı hayati hatalar yapmıştı. En büyük hatası Peter Parker'ın kendi icadı olan mekanik ağ fırlatıcılarını organik bir şekle dönüştürmesiydi. Bu değişiklik duyulur duyulmaz hayranlar kampanyalar başlatmıştı, bunlara ben de katılmıştım! Ama maalesef Raimi kararından dönmemişti. Tabii böyle yazınca bir 'nerd geyiği' gibi tınıyor olabilir ama bence bu

değişiklik kahramanın en özel özelliklerinden birini mahvetmişti. Yeni sürümün eskisine karşı en büyük kozu Peter Parker'ın icadı kartuşlarla ağ fırlatma özelliğine sahip olması. Hiç de Raimi'nin iddia ettiği gibi inandırıcılıktan uzak olmamış. (Artist ya, resmen inat etti!!!) Hatta tıpkı çizgi romanlardaki gibi o ağlar arada bir tükense, mekanik aparat bozulsa hiç fena olmazmış.

Yeni sürümde süper kahramana dönüşme hikayesi de çok farklı. Küçük Peter'in yalnızlığını mükemmel bir şekilde vurgulayan açılıştaki saklambaç sahnesi ve annesi ile babasının etrafındaki gizem bulutu hikayeye yeni bir boyut katmış. Peter'in en büyük travması amcası Ben'in ölümüne yol açmasıdır. Bu yeni sürümde daha doğrudan bir şekilde amcasının ölümüne sebep oluyor, bu da kahramanın acısını daha iyi hissetmemize neden oluyor. Hikayedeki bu farklılıklarda 2000'de yayınlanan ve seriyi revize eden Ultimate Spiderman serisindeki olaylardan esinlendiklerini belirtelim. Bu açıdan filmin adı da "Ultimate Spiderman" olabilir mi aslında. Tüm bu farklara rağmen iki seri arasında sözelimi Tim Burton'un Batman'leri ile Christopher Nolan'ların Batman'leri arasındaki farka benzer bir fark yok. Görüntüler bile yer yer benziyor. Tam bu noktada Christopher Nolan'ın aşırı gerçekçi ve karanlık tutumunun aksine çocuksu ve çizgi roman sihrinin korunduğu atmosfere bayıldığımı söyleyebilirim. Malum Nolan'ın başarısından sonra yapımcılar süper kahraman hikayelerini yetişkinlere yönelik yapmaya çalışıyorlar. Yeni Superman'i olgunlaştırmak için projenin başına Nolan'ı getirdiler, bu uğurda Superman'in 'olmazsa olmaz' donunu bile çıkardılar! Ciddiyet Batman'e yakışır, ne de olsa süper alemlerde gotik ondan sorulur ama Örümcek-Adam'da bu tarz ters teper(di). Neyse ki, telaşa mahal yok, 'mahallemizin sevimli kahramanı' ne "Örümcek-Adam 3" (Spider-Man 3) gibi çok cıvık, ne de "Kara Şövalye" (The Dark Knight) gibi çok ciddi.

Yeni filmde Örümcek-Adam'ın en büyük aşkı Mary Jane yerine ilk aşkı Gwen Stacy merkezde. Üçüncü filmde Bryce Dallas Howard'ın oynadığı

Üçüncü filmde Bryce Dallas Howard'ın oynadığı Gwen'e burada Emma Stone daha çok yakışmış. Peter ile Gwen'in ilişkisinde çizgi romanın ruhu yakalanmış.

Gwen rolüne Emma Stone daha çok yakışmış. Peter ile Gwen arasındaki sahnelerde senaristler çizgi romanlardaki ruhu yakalamayı başarmışlar. Özellikle Peter'in çıkma teklif edecekken cümle kuramayışı harika. İlk filmdeki meşhur ters öpüşme sahnesiyle yarışabilecek bir sahne de var, spoiler olmasın söylemeyelim...

Romantizmde sıkıntı yok ama Örümcek-Adam'ın espritüelliği yeterince sinemaya yansımamış. En esprili anlar, kahramanın yaratıcılarından Stan Lee'nin oynadığı kütüphane kısmında olduğu gibi daha çok yönetmen beceresine dayanıyor. Araba sahnesinde olduğu gibi Örümcek'in muzip mizacı daha çok kullanılabilir. Ne de olsa Örümcek kavga figürleri kadar konuşma balonlarındaki esprileriyle de tanınır.

Filmdeki favori sahnem ise Örümcek-Adam'ın

köprüden düşen bir arabanın içindeki çocuğu kurtardığı sahne. Bana eski bir Örümcek-Adam cildindeki kısa bir öyküyü anımsattı. Öyküde o güne kadar kimseye gerçek yüzünü göstermeyen Örümcek, ölüm döşeğindeki kanserli çocuk için maskesini çıkarıyor ve ona hediye ediyordu. Filmde de Örümcek, maskesini çıkarıp çocuğa uzatıyor. "Bunu tak, seni güçlendirecek" diyor. Bu replik Örümcek-Adam hayranları için çok şey ifade ediyor. Çünkü biz de çizgi roman okurken yüzümüze o maskeyi geçiriyor, kendimizi daha güçlü ve daha az yalnız hissediyorduk. Şimdi Örümcek-Adam'la büyüme sırası yeni nesillerde... [1]

3D dozunda. Mesafeliyseniz bile bu filmde 3D'yi sevebilirsiniz. Örümcek'in bina tepesinde gezindiği sahnelerde başınız dönebilir!

Lizard'ın Parker'ın kimliğini desifre ettiği sahne tam 'dayama'. Fotoğraf makinesinde "Bu Peter Parker'ın malıdır" diye yazıyor!

ARKA PENCERE İFTİHARLA SUNAR!

2011 SİNEMA YILLIĞI
İKİ KAPAK SEÇENEĞİ İLE TÜM KİTAPÇILARDA!

BU DANS SENİN

MICHELLE WILLIAMS SON YILLARDA YAŞADIKLARIYLA, ROL ALDIĞI bağımsız yapımlarda hesaplaşıyor sanki. Kızının babası Heath Ledger'la ayrılıkları ve akabinde 2008'de Ledger'ın trajik ölümü sanki rol seçimlerine de yansımış durumda. Son dönemde yer aldığı projelerde irili ufaklı rollerde varoluşunu sorgulayan, yer yer dengesiz, kırılgan, ihanetle yüzleşen kadınları canlandırıyor. Ruhunu rolleriyle sağaltmaya çalışıyor sanki. 2009'daki "Mamut" (Mammoth), 2010'daki "Aşk Ve Küller" (Blue Valentine), hatta yine 2010'daki "Zindan Adası" (Shutter Island) ve 2011'deki "Marilyn İle Bir Hafta" (My Week With Marilyn) bunlardan en az birkaçını barındırıyordu. "Bu Dans Senin" de onlardan geri kalmıyor ama bir farkla: Williams bu kez ihanetin karşı cephesinde duruyor ve kocasıyla yüzeysel paylaşımlarının da etkisiyle yeni tanıştığı bir adama gönlünü kaptaran Margot olarak karşımıza çıkıyor.

Kameranın gerisindeki Sarah Polley de bugüne dek nice bağımsız projede karşımıza çıkmış bir aktristen son zamanlarda fırsat buldukça yönetmenliğe de soyunuyor. İzlediğimiz iki filmine bakarak kadın-erkek ilişkilerine dair onun da kuracağı kayda değer cümleler olduğunu söyleyebiliriz. 2006'da çektiği "Ondan Uzakta" (Away From Her) hayatının son deminde adım adım Alzheimer'ın pençesine düşen karısı için elindeki çareler tükenen bir kocanın hikayesini anlatıyordu. Konusuna sade, soğukkanlı ve sömürüden uzak yaklaşımıyla Polley, daha ilk filminde şaşılacak derecede olgun bir reji sergiliyordu.

İkinci filmi "Bu Dans Senin" ise Margot (Williams) ve Lou'yla (Rogen) tanıştırtıyor bizi. Çiftin kendine özgü bir şaka anlayışıyla yürüttükleri, ama işin aslı bir süredir ufaktan monotonlaşmış bir evlilikleri var. Margot bir iş gezisinde tanıştığı Daniel'la (Kirby) pek sıradan olmayan bir dostluk kuruyor. Genç adamın tesadüfen karşılarındaki eve taşınması ise ilişkilerinde kaçınılmaz bir ilerleme yaratıyor: Genç kadın kocasından uzaklaşmaya, hayatındaki monotonluğu Daniel'la atmaya başlıyor ve dahası ona âşık oluyor.

Sarah Polley, bir önceki filmi "Ondan Uzakta"daki senaryo başarısını burada tekrarlayamıyor. Öyküye yedirdiği kimi fazlalıkların senaryonun ayağına dolandığını göremiyor. Örneğin Sarah Silverman'ın canlandığı alkolik Geraldine'in de olduğu yan öyküye bakalım. Filmin ilerlemesinde hiçbir katkısı olmayan bu yan öykü süreyi yaklaşık iki saate sündüren başlıca unsur. Ne filmdeki aşk üçgenini besleyecek ne de izleyiciye cazip gelecek bir muhteviyatı var. Tersine, çiftimizin çevresinin öyküye her girişi bizi hiç nedensiz biçimde bu aşk üçgeninden koparıyor.

Film, orijinal adı Take This Waltz'u, Leonard Cohen'in sözlerini Lorca'nın bir şiirinden devşirdiği şarkısından alıyor. Cohen'in o 'dengeli' sesinden şarkıyı ise filmin en kritik sahnelerinden birinde duyuyoruz. Margot ile Daniel'in etrafında durmaksızın dönen kamera yeni ilişkilerindeki heyecan vericilikten monotonluğa doğru gidişi olabilecek en öz cümleyle mükemmelen anlatıyor.

Polley film boyunca elindeki oyuncuların ilginç harmanının tadını çıkarıyor. Kuşkusuz, öykünün merkezindeki Michelle Williams yüzüne ve bedenine her sahnenin gerektirdiği manayı vererek boşuna kuşağının en iyi kadın oyuncularından biri olarak gösterilmediğini kanıtlıyor. Seth Rogen sempatik ama tekdüze koca Lou'da kısıtlı yeteneklerinin dışına çıkamıyor. Yine de özellikle "Kaza Kurşunu" (Knocked Up) gibi bir komediyle sorumsuz mu sorumsuz bir karakterde parlamış bir aktörü burada 'eş' olarak koymak akıllıca bir hamle; Rogen durumu iyi kötü idare ediyor. Luke Kirby de Margot'nun gönlünü çalacak çekiciliği ve yakışıklılığı ziyadesiyle barındırıyor, bir 'yabancı' olarak üzerimizde 'doğru' etki bırakıyor.

Ezcümle, Polley aşkın yakıcılığını bir kez daha vurguluyor ama bunu yaparken her ilişkinin başladığı heyecanla devam etmeyeceğini de kafamıza vuracak sertlikte belletiyor.

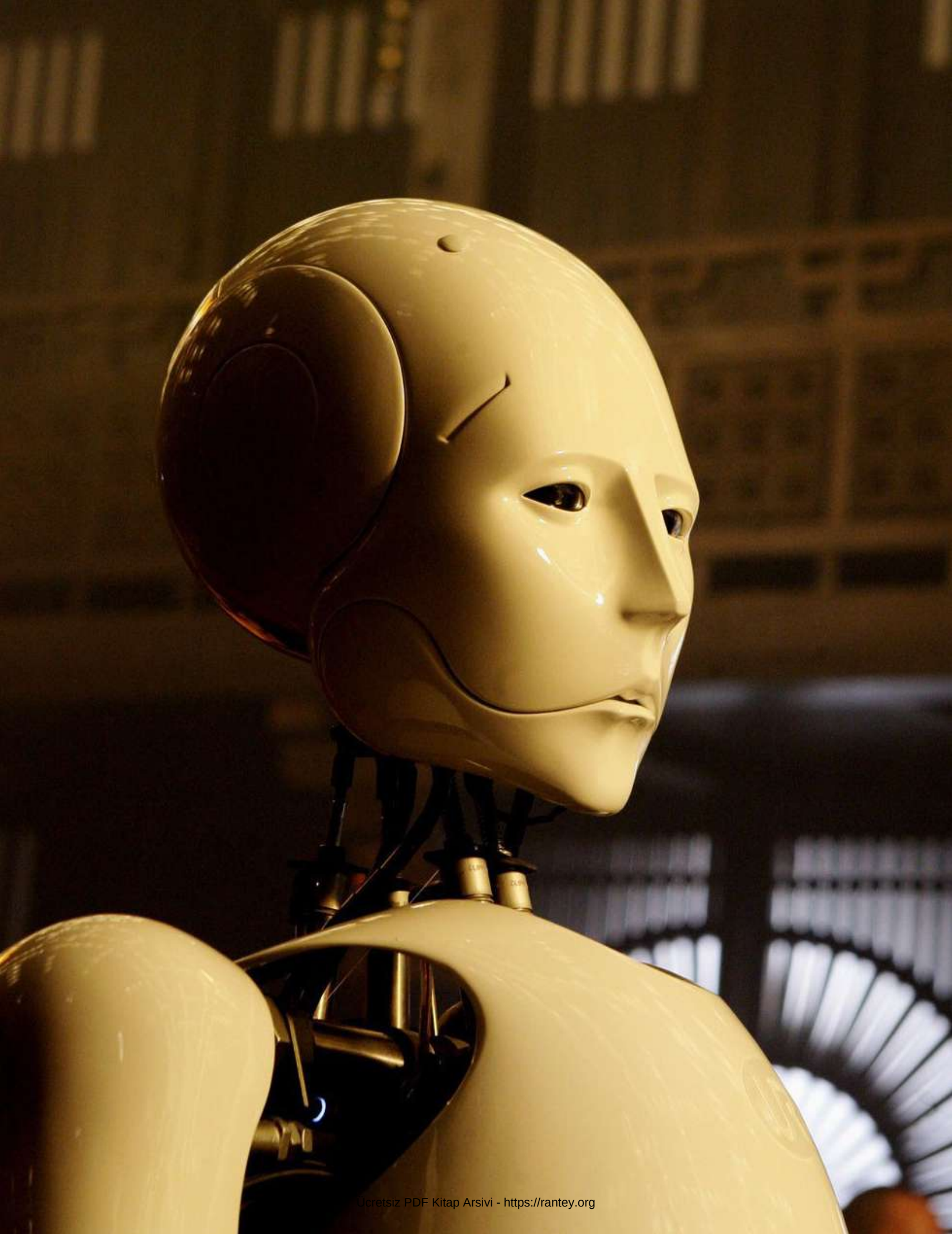
Finalin kadına torpil geçtiğini düşünenler var ama bu kişiler Margot'nun sondaki ruh haline objektif yaklaşıldığını ıskalamışlar.

Film Kanada'nın Genie Ödülleri'nde en iyi makyaj dalında aday olmuş. Son derece sade bir makyaj çalışması için ilginç bir tercih!

ORİJİNAL ADI Take This Waltz
YÖNETMEN Sarah Polley
OYUNCULAR Michelle Williams, Seth Rogen, Luke Kirby, Sarah Silverman, Jennifer Podemski
YAPIM 2011 Kanada-İspanya-Japonya
SÜRE 116 dk.
DAĞITIM Pinema (Mars Entertainment)

Polley aşkın yakıcılığını vurguluyor ama bunu yaparken her ilişkinin başladığı heyecanla devam etmeyeceğini de kafamıza vuracak sertlikte belletiyor.

KIYAMET KİTABI

C EKİMLERİ YILAN HİKAYESİNE DÖNEN BİR PROJE “KIYAMET KİTABI”. GÜNEY KORE ‘nin yeni kuşak sinemacıları arasında ‘en iyiler’ kategorisindeki yerini giderek sağlamlaştıran Kim Jee-Woon ile ondan bir kademe aşağıda yer tutan Yim Pil-Sung’un yönettikleri üç filmde oluşuyor bu çalışma. Uzakdoğulu sinemacıların zaman zaman başvurdukları ‘skeçli filmler’den biri anlayacağınız.

Üç filmin ortak temasıysa, insanoğlunun teknolojiyle imtihanının yarattığı sonuçlar... Dur durak bilmeyen teknolojik gelişmelerin tutsağı haline gelen insanlığın, gelişimi içselleştiremeyip ona teslim olmasıyla ortaya çıkan garipliklere dikkat çekiyor buradaki üç film. Birinci ve üçüncü filmleri Yim Pil-Sung yönetirken, ikinci filmi ‘adamımız’ Kim Jee-Woon hayata geçiriyor.

Sırayla gidersek... “Yeni Bir Dünya” (Mutjin Sinsegye) adlı ilk film, çürümüş bir elmanın çıkış noktası olduğu bir salgınla vücut buluyor. Döngüye girerek insanlığa geri dönen bu elma, insanları birer zombiye çeviren salgını tetikliyor, dünyanın çivisinin çıkmasına sebep oluyor. ‘Yasak elma’ metaforunun önemli bir yer tuttuğu bu bölümde, insanoğlunun çürümüş bir yeni dünya düzenine doğru yelken açışı resmediliyor. ‘Geri dönüşüm’e çizilen çerçeve de ilginç saptamalar getiriyor önümüze; ‘dönüş yolu’nun güllerle donatılmadığını hissettiriyor.

Üçlünün güçlü halkası görünümündeki ikinci film “Cennetlik Yaratık” (Chunsangui Pijomul) ise, robotların insanoğlunun hizmetine girdiği bir gelecek tasvirine soyunuyor. Bir Budist tapınağındaki ‘hizmetkar’ robotun kendini geliştirerek ‘aydınlandığını’, diğer keşişlerin de ona Buda muamelesi yaptığını görüyoruz bu hikayede. Robotu yok etmek için harekete geçen ‘yaratıcı şirket’ patronuyla robot arasındaki felsefi tartışmaya bu bölümün şahikası oluşturuyor. İşin özü, “İnsanlar da biz robotlar gibi aydınlanmış olarak doğuyorlar, sonrasında bunu unutuyorlar” diyor Buda robotumuz. Filmin finalindeki sürprizse bu çalışmayı etkili bir şekilde sonlandırıyor.

Yim Pil-Sung’un yönettiği, Kim Jee-Woon’un da kimi dokunuşlarda bulunduğu üçüncü film “Doğum Günün Kutlu Olsun” (Happy Birthday), epeyce karanlık başlayan üçlemeye aydınlık bir nokta koyuyor. Babasının bilardo toplarından ‘8 numara’yı kırdıktan sonra, internetten sipariş vererek kendini kurtarmaya çalışan küçük bir kızın ‘dünyanın sonunu getirme’ durumunu anlatıyor bu bölüm. Sipariş ettiği topun nereden geldiğini geç de olsa öğreniyor ufaklık, ama iş işten geçmiş oluyor, devasa top gezegenimize çarparak apokaliptik bir atmosferin ortaya çıkmasını sağlıyor. ‘Aydınlık’ dedik, o da finalde kendini gösteriyor, umut dolu bir insanlık profili çiziyor.

“Kiyamet Kitabı”, bilimkurgusal çıkış noktaları ve ‘döngüsel’ hikayeleriyle dikkat çeken üç filmle insanoğlunun ‘şuursuzluğu’na vurgu yapıyor. Her üç filmde de mütemadiyen dibe doğru giden ‘mantık’ın onarımla çabalarını izliyoruz. İnsan, teknolojiyle olan ‘teslimiyet’ temelli ilişkisini dengelemeyi başaramıyor bir türlü. Birinci ve üçüncü filmlerde bu durumu daha yüzeysel bir yaklaşımla takip ederken, ikinci filmde cümlelerin öne çıktığı, “Kiyamet Kitabı”nın özünün kendini gösterdiği bir yapıyla baş başa kalıyoruz. Bu tür yapımlarda her filmin aynı oranda dikkat çekici olmadığı gerçeğini de bir kenara koyarsak, projenin az çok hedefine ulaştığını söyleyebiliriz.

2006’da üç yönetmenli bir proje olarak hareketlenen, ardından kimi problemler neticesinde duran, sonrasında iki yönetmenle bitirilebilen bu çalışma, Güney Kore sinemasının teknik ve içerik zenginliğini yansıtmaya açısından da ilgi çekici. Bu ülke sineması, artık yıpratılamaz bir kimliğe sahip olduğunu neredeyse her filmde göstermeyi başarıyor. “Kiyamet Kitabı” da ayıla bayıla seyretmediğimiz, ama temel prensipleri başarıyla uygulayan bir yapım görüntüsüyle kendini kurtarıyor. Daha ne olsun!

Üç filmin finali de ‘tamamlayıcı’ sürprizlerle hayat buluyor, projeye anlam katıyor.

Bilinçli bir tercihse de, grotesk oyunculuk anlayışı kimi zaman rahatsız edici oluyor.

ORİJİNAL ADI Inryu Myeongmang Bogoseo

YÖNETMENLER Kim Jee-Woon, Yim Pil-Sung

OYUNCULAR Ryu Seung-Beom, Kim Kang-Woo, Song Sae-Byeok, Ma Dong-Seok, Jin Ji-Hee

YAPIM 2012 Güney Kore

SÜRE 113 dk.

DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

Bu tür yapımlarda her filmin aynı oranda dikkat çekici olmadığı gerçeğini de bir kenara koyarsak, projenin az çok hedefine ulaştığını söyleyebiliriz.

PEKİ ŞİMDİ NEREYE?

SİLAH TİCARET HACMİNİN 1,5 TRİLYON DOLARI GEÇTİĞİ BU KÜÇÜK GEZEĞENDE yaşayanlar olarak, filmin mecaz da içeren sorusunu bir kez daha ve hep birlikte soralım: Bunca savaş, çatışma, katliam, insanlık suçundan sonra "peki şimdi nereye?" Eğer silah endüstrisi bu hızla üretmeye devam ederse, kuşumuz yok ki, daha fazla insan ölümüne, daha yoğun bölgesel huzursuzluğa, daha hızlanan silahlanma yarışına, farklı etnik kökenler, mezhepler ve/veya dinler arasındaki uçurumların daha da keskinleştirilmesine gidiyoruz.

Lübnanlı Nadine Labaki de bu durumdan fena halde rahatsız. Nasıl olmasın ki? 1974'teki doğumundan bir yıl sonra başlayıp komşu olan - olmayan ülkelerin müdahaleleriyle 1991'e kadar sürüp özellikle ülkesinin güzelim başkenti Beyrut'u harabeye çevirmiş bir iç savaşla büyümüş. Bu iki din arasındaki iktidar mücadelesi görünümündeki savaşta on binlerce insan yaşamını yitirmiş. Kadınlar hep acı çekmiş... Anneler hep ağlamış. Sonuç: Pamuk ipliğine bağlı 'zoraki barış' içinde huzursuz hayatlar.

Labaki, ortak yazarı, yönetmeni olduğu ve rol aldığı ilk filmi "Karamel"de (Sukkar Banat), her şeye rağmen yaşamın tüm renklerine sahip çıkan ve aşkları, şehvete düşkünlükleri, kıskançlıkları, yasak ilişkileri, kusurlarıyla 'kadın olmak'ı simgeleyen karakterlerini küçük kuaför salonunda bir araya getirmişti. Bu filmde savaşa dair keskin vurguları olmasa da, zaten savaşın açtığı onulmaz yaralar hissediliyordu... İlk filmdeki görevlerini yine üstlendiği "Peki Şimdi Nereye?" ise, kocası Khaled Mouzanar'ın özel bestelediği 11 parçanın müzikal özelliğine ve Akdeniz'e özgü, bazı İtalyan köy hikayelerini çağrıştıran mizahına karşın, hafızalara dramıyla kazınacak gibi.

"Yeraltı Peygamberi"nin (Un Prophète) yazarlarından Thomas Bidegain'in işbirliğiyle yazılan senaryo, ilk bakışta, insanım diyen herkesin anlayabileceği netlikte: Hristiyanlarla Müslümanların birlikte yaşadığı, iç savaşın nasibini almış köylerden birinde, oğullarını ve kocalarını komşu mezarlıklarda aynı toprağa

vermiş kadınlar yeni bir çatışma 'an meselesi' olduğundan türlü yöntemlerle erkekleri 'etkisizleştirmeye' çalışırlar. Tamamıyla saçma sapan meseleleri bahane edip silaha sarılmaya teşne erkekleri 'ateşten' uzak tutmaya çalışırken de, başka bölgelerdeki çatışma haberlerini duymasınlar diye köyün tek televizyonunu bozmaktan tutun da, dikkatlerini dağıtmak için Ukraynalı şov kızlarını bir haftalığına kiralamaya kadar en az erkekler kadar 'uçuk' çözümler bulurlar. Peki, ne kadar süreyle?

Film, bir genç erkeğin ölümü ile annenin acısını dramın merkezine yerleştiriyor... Çerçevenin içini de, kadınların tuhaf çabaları, günlük yaşamın sevimlilikleri, bir gönül ilişkisi, yabancı kadınların yerlilerle tezatlığının komikliği ve bazıları acı veren sözler içeren şarkılar ile dokuyor. Ve bu mikro dünyada bile barışı sağlamanın ne denli meşakkatli olduğunu iyice, tüm ağırlığıyla aktarıyor. Yönetmenin tüm çabasının, kadınlar harekete geçse de barışın hiç kolay gelmeyeceğini vurgulayarak, dünyanın herhangi bir ülkesinde filmini seyreden bir insanı, 'bütün' üzerinde düşündürmek gibi geldi bana.

'Bütün'de ise çok karmaşık, içinden çıkılmaz sorunlar var. Silah endüstrisinin etkisini unutmadan, Labaki'nin canlandırdığı Amale'nin söylediği gibi 'başkaları savaştığı için savaşmak' bir sorun. Zaman çizgisi üzerinde hayatı kısacık olsa da, etkisi altında bulunduğu din için, "öldürmeyeceksin" emrine karşın kendisi gibi olmayanları öldürmeye hazır 'insan sorunu' çözülebilir mi peki? Asıl sorun insan fitratında gizliyse ne yapılabilir? Evlatlar yetişip savaşmaya ve birilerinin evlatlarını öldürmeye başladıklarında hissetseler ki, kendileri öldüğünde anneleri nasıl acı çekecekse oğullarını öldürdükleri o kadınlar da öyle kahrolmakta, öldürmeye devam ederler mi?

Barış, kadınların ulaşamayacağı kadar uzakta!

Çoğu ilk sinema deneyimini gerçekleştiren kadronun içtenlikli oyunculukları.

Kadın duyarlıkları vurgulanan Ukraynalı karakterlere kendi aralarında biraz daha diyalog yazılabilirdi.

ORİJİNAL ADI Et Maintenant On Va Où?
YÖNETMEN Nadine Labaki
OYUNCULAR Leyla Hakim, Nadine Labaki, Claude Baz Moussawbaa, Yvonne Maalouf, Antoinette Noufaily
YAPIM 2011 Fransa-Lübnan-Mısır-İtalya
SÜRE 110 dk.
DAĞITIM M3 (Filma)

Nadine Labaki'nin hem yönetmenliği hem başrolü üstlendiği film, İtalyan köy hikayelerini çağrıştıran mizahına karşın hafızalara dramıyla kazınacak gibi.

DEDEKTİF DEE: GİZEMLİ ALEV

BAŞROLÜ JET Lİ'YE VERDİĞİ, 3D OLARAK ÇEKİTİĞİ YENİ FİLMİ "LONG MEN FEI JIA" festivalleri dolaşırken, Tsui Hark 2010'da yönettiği başarılı 'wuxia' "Dedektif Dee:

Gizemli Alev"le gecikmeli de olsa sinemalarımızı şenlendiriyor. 1970'lerde furya şeklinde tüm dünyayı istila eden Uzakdoğu filmlerinden herkes artık sıkılmışken, Tsui Hark etkisi bugünlere ulaşan bir 'yeniliğe' imza atmış, klasik 'wuxia' anlayışına modern dokunuşlarda bulunmuştu. Uzakdoğu dövüş sanatları daha önce epik ve 'normal' bir şekilde perdeye yansırken, 1983 yapımı "Büyülü Dağın Savaşçıları"nda (Xin Shu Shan Jian Ke) yönetmen, hem görsel efektlere hem de Batılı seyirciyi daha kolay yakalayacak bir mizah anlayışına doğru yelken açtı. Bu yaklaşımın sonrası malum. "Kaplan Ve Ejderha"yla (Wo Hu Cang Long) 2000 yılında itibarı tümünden teslim edilen 'wuxia'lar, bugün dünya çapında hem seçkin festivallerde alkış topluyor, hem de çok geniş bir seyirci kitlesine sesleniyor.

Tsui Hark, bir dönem Hollywood'a da çağrılan, ancak "İkili Takım" (Double Team), "Son Vuruş" (Knock Off) gibi Van Damme'lı hezimetlere imza attıktan sonra yeniden vatanına dönen bir yönetmen. İyi de yapmış, çünkü beslendiği topraklarda çok daha iyi işlere imza atabilen bir usta kendisi. "Dedektif Dee" de, onun uzun yıllardan sonra yeniden doğuşunu müjdeliyor adeta. Oyuncu olarak Tony Leung ve Andy Lau'yu filmine katan Hark, M.S. 600'lü yıllara götürüyor bizleri ve soluksuz izlenen bir fantastik maceranın ortasına bırakıyor.

Pek çok wuxia'da olduğu gibi, İmparatorluk yine kötülüklerin tehdidi altında... Tahta, ilk kez bir kadın hükümdar geçmek üzere ancak birdenbire gizemli ölümler başlıyor. İktidara yakın kişiler, tuhaf biçimde kendiliklerinden tutuşup yanarak ölüyorlar. Daha önce İmparatoriçe tarafından 'asi' olduğu gerekçesiyle hapse atılan Dedektif Dee, özel izinle çıkartılarak bu gizemi çözmekle görevlendiriliyor. O da Hercule Poirot ya da Sherlock Holmes'u aratmayacak bir dikkat ve titizlikle tüm ipuçlarını topluyor, çevresinde

kendisini yanıltmaya hazır herkesin yalanlarını ve doğrularını analiz ederek sonuca ulaşmaya çalışıyor.

Filme adını veren Dedektif Dee, aslında gerçekten yaşamış bir devlet adamı. Verdiği hizmetler ve başarıları sonucu tarihte önemli bir konuma sahip olan Dee, sonradan romanlara konu olmuş. Bu film de, aynı kişiden yola çıkarak fantastik ve modern dokunuşlarla karakteri yeniden hayata geçiriyor. Geniş kitlelerin izleyebileceği hareketli ve gösterişli bir yapım olarak da, bir nevi "Sherlock Holmes"e Uzakdoğu Sineması'nın cevabı olma özelliği taşıyor.

Wuxia meraklıları için "Dedektif Dee" gayet tatmin edici sinemasal anlar barındırıyor. Mevcut 'dedektiflik' hikayesi iki saat süresince akıp giderken, 'kötü' karakterlerden gelen saldırılar, havada uçmalar, ormanda ağaçlar arasında süzülme bol miktarda kullanılmış. Aynı şey 'fantezi' için de geçerli. Konuşan geyikler, akupunktur noktalarına dokunarak şekil değiştiren insanlar, sihirli güçler, masalsi bir atmosfer yaratmada yönetmene hayli yardımcı oluyor. Bu esnada imdada yetişen görsel efektleri de unutmamak gerek. Ancak efektlerin bol miktarda kullanılması, kimi anlarda 'yapay'lık hissi de yaratmıyor değil. Efektlerin zayıflığından bahsetmişken, dramatik yapının da zaman zaman aynı dertten mustarip olduğunu ekleyelim.

Netice itibarıyla "Dedektif Dee", türü özleyenleri ziyadesiyle tatmin edecek yapıda bir prodüksiyon. Bilhassa dedektifin tek 'sevişme' anı sırasında düzenlenen baskın hayli baş döndürücü. Yine aynı şekilde, filmin başından beri yapımına tanıklık ettiğimiz devasa boyutlardaki Buda heykelinin, tüm finale damgasını vuran yıkılma bölümü, hem üstün-yapım duygusunu kuvvetlendiriyor, hem de son dakikaların nasıl geçtiğini fark etmememizi sağlıyor.

Final sekansından anlaşıldığı kadarıyla Dedektif Dee'nin serüvenleri devam edecek. İtirazımız yok!

Bazı 'alev alarak ölmeye' sahneleri ve geyiklerin saldırıya geçtiği bölümler, buram buram 'bilgisayar efekti' kokuyor.

ORJİNAL ADI Di Renjie

YÖNETMEN Tsui Hark

OYUNCULAR Tony Leung Ka Fai, Deng Chao, Andy Lau, Carina Lau, Jean-Michel Casanova, Bingbing Li

YAPIM 2010 Çin-Hong Kong

SÜRE 119 dk.

DAĞITIM M3 (re Prodüksiyon)

Tsui Hark, yaratıcısı olduğu modern 'wuxia' filmlerine görkemli bir dönüş gerçekleştiriyor, türü özleyenleri tatmin edecek yapıda bir neticeye ulaşıyor.

AŞK SANATI

BAŞTA BİRBİRİYLE İLGİSİZ GİBİ GÖRÜNEN, SONRADAN BİR ŞEKİLDE ARALARINDA BİR bağ oluşan insanların farklı aşk hikayelerinin keşitirildiği filmler çok sık gelmeye başladı... Artık bir âşık çiftin hikayesi yetmemeye başladı ki, bu filmlerin sayısı artıyor...

Açıkcası aşkın spesifik bir detayını ya da bir sorunu etrafında örölerek oluşturulmuş hikayeler demeti, diğer zorla bir araya getirilmiş aşk hikayelerinden oluşan filmlerden daha başarılı oluyor. Nitekim Hollywood'un 'Sevgililer Günü'nde aşk' (Valentine's Day) ve 'Noel zamanında aşk' (New Year's Eve) temalı örneklerini izlediğimizde sıkıcı ve yapış yapış bir romantizmle sağlanmaya çalışılan ticari bir fırsatçılık dışında pek bir duygu yakalamak mümkün olamıyor.

Aktör/yönetmen Emmanuel Mouret'nin aynı zamanda senaryosunu yazdığı ve küçük bir rolde görüldüğü film, aşkın 'monogami' (tek eşlilik) ile olan ilişkisine odaklanıyor. Eğer Mouret senaryoyu çok daha güzel başlatabilse ve bazı yerlerinde daha akıllıca manevralar yapabilse türün çok iyi örneklerinden biri olabilecekti...

"Aşk Sanatı" ilk önce bize uzun zamandır bir ilişki yaşayamamış Isabelle'i tanıtıyor. Çok yakın bir arkadaşı Isabelle'e uzun zamandır seks yapmadığı için ona yardımcı olmak istediğini, hatta kendi erkek arkadaşını bu konuda seve seve bir seferlik paylaşabileceğini söylüyor. İçinden bağıra çağıra "evet" demek geçse de Isabelle çekingendir. Ama daha sonra başka bir arkadaşının ilginç teklifini kabul edecektir... Amélie, Louis ile mutlu bir beraberlik yaşadığını düşünse de dostluğundan zevk aldığı Boris'in kendisine duyduğu yoğun ilgiye bir şekilde karşılık vermek de ister ama buna cesareti yoktur. Karanlık bir otel odasındaki kaçamak randevusuna 'yalnız' Isabelle'i gönderir....

Bu keşişen hikayeler birbirine normalde asla şans tanımayacak iki insanın ten uyumunu yakaladıktan sonra aslında tam da aradıkları kişiler olduklarını keşfetmelerini anlatıyor ve bir anlamda insanların âşık olabilecekleri kişileri sevişerek daha iyi bulabileceklerini ima ediyor...

Ama filmde iki hikaye daha var ki onlar bu meseleyi daha da çapraşık hale getiriyor.

Genç âşıklar William ve Vanessa daha ergen yaşlarında birbirlerini tanıyıp önce çok iyi arkadaş, sonra sevgili olmuşlar... Ama Vanessa başka bir erkekle sevişmeyi merak ediyor. Bunu da dürüstçe William'a açıyor. Günlerce bunu fazlasıyla sakın ve mantık sınırları içinde konuşan çift sonunda bir karara varıyor: İkisi de kendilerine ilgi duyan insanlara birer kez şans vereceklerdir... Bu onların aşklarının sorgulandığı en büyük sınavdır...

50'lerinde bir çift olan Paul ve Emmanuelle'in de evliliklerinde benzer bir çıkmaz vardır. Kadın bunca yıl sonra içinde bastıramadığı 'başka erkekler'le flört etme merakını bir gün kocasına söyleyiverir... Paul onu o kadar çok seviyordur ki biraz düşündükten sonra onun kendisini terk etmesindense ona bu hakkı vermeye karar verir.

Bu üç hikayenin arasına çok tatlı başka bir hikaye sıkışmış... Aslında o hikaye başlıbaşına zevkle izlenecek lezzette. Üstelik çok basit... Sadece birbirine bitişik iki apartman dairesinde geçiyor. Yalnız yaşayan Achille bir gün bir rastlantı sonucunda seksi komşusuyla tanışır. Daha ilk dakikadan itibaren onu arzulamaya başlamıştır. Ama 'cazip sarışın komşu'nun aşk-meşk konularında kafası o kadar karışıktır ki Achille'i her görüşmelerinde deliye çevirir. Achille romantik, gerçekçi, uçarı, sert, yumuşak ne kadar taktik varsa dener ama karşısındaki kadından hep ummadığı tepkiler alır... Filmin bu hikayesi bir Woody Allen filmi mantığıyla yazılmış sanki... Özellikle komşu kız karakteri tamı tamına bir Woody Allen filminden çıkıp bu filme girmiş gibi...

"Aşk Sanatı"nın hikayeleri aslında sıkça yaşanan duyguları ve sorunları anlatıyor ama olaylar ve çözümleri biraz fazla 'parizyen'! Dolayısıyla Hollywood rom-komlarına alışkın seyircilerin fazlasıyla 'Fransız' kalma tehlikesi var.

Genelde oyuncular iyi ama 'güzel komşu' rolünde Frédérique Bel iyi yazılmış sahnelerini içtenlikle yorumlayarak dikkat çekiyor.

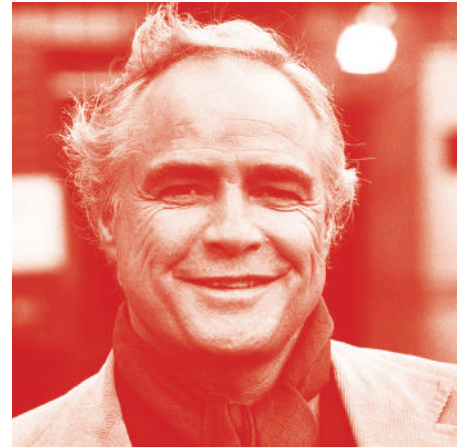
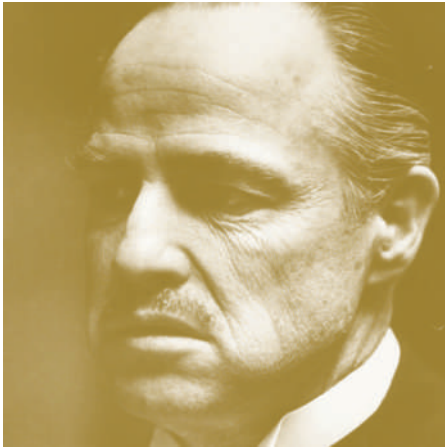
İlk 15 dakika, filmin bütününden kopuk gibi ve savruk bir başlangıç izlenimi veriyor...

ORIJİNAL ADI L'art D'aimer
YÖNETMEN Emmanuel Mouret
OYUNCULAR François Cluzet, Frédérique Bel, Judith Godrèche, Julie Depardieu, Élodie Navarre, Gaspard Ulliel, Emmanuel Mouret
YAPIM 2011 Fransa
SÜRE 85 dk.
DAĞITIM Chantier

"Aşk Sanatı" benzer Hollywood yapımlarının aksine daha cesur davranıp, aşkın 'monogami' ile olan ilişkisine odaklanıyor çoğunlukla...

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

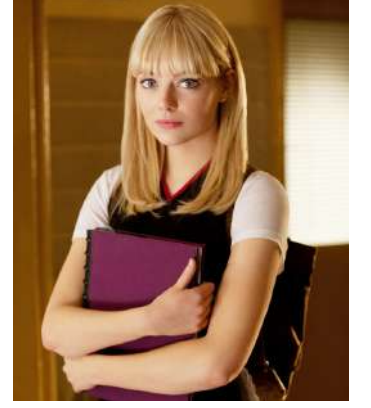
AŞK SANATI

BU DANS SENİN

DEDEKTİF DEE: GİZEMLİ ALEV

İNANILMAZ ÖRÜMCEK-ADAM

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
AŞK SANATI				★★★		
BU DANS SENİN						★★
DEDEKTİF DEE: GİZEMLİ ALEV		★★★		★★★	★★	★★★
İNANILMAZ ÖRÜMCEK-ADAM	★★★	★★★		★★★	★★	★★★
KIYAMET KİTABI				★★	★★	
PEKİ ŞİMDİ NEREYE?					★★★	
AŞK PERİSİ					★★★	
AZRAİL'İ BEKLERKEN			★★★	★★★	★★★	
BABAM İÇİN	★★★		★★★	★★★	★★	★★
BUZ DEVRİ 4: KITALAR AYRILIYOR				★★★		★★★
CAN YOLDAŞIM		★★			★	★★
ÇERNOBİL'İN SIRLARI				★★	★	★★★
DAHA İYİ BİR HAYAT					★★★	
FAUST		★★★			★★★	
GİZEMLİ KADIN		★★			★★	
KARANLIK GÖLGELER	★★★	★★★★			★★	★★★
KIRIK MİDYELER					★★	
MAHŞER GÜNÜ		★★		★★	★★	
PIRANA 3DD	★	★		★		
RUH EŞİM					★★★	
RUHLAR OTELİ					★	★★★
SERT RÜZGARLAR			★★★	★★★	★★★	★★
SKOR SIFIR		★★				
INDOCHINE		★★★	★★		★★★	
JACK VE JILL		★		★		

ACININ PEŞİNDE AÇAN MENEKŞE

Silivri’de tutuklu bulunan gazeteci-yazar ve televizyon yapımcısı Soner Yalçın’ın Sivas katliamını konu alan belgeseli “Menekşe’den Önce”, yoğun bir acı barındıran, ‘belgeselden de gerçek’ nitelikli bir çalışma...

YALNIZCA TÜRKİYE TARİHİNİN DEĞİL, DÜNYANIN DA GÖRDÜĞÜ EN İĞRENÇ, EN VAHŞİ VE İNSANLIK DIŞI KATLIAMLARDAN BİRİNE KARŞILIK

geliyordu, 2 Temmuz 1993’te Sivas’ta yaşananlar. Planlı biçimde kudurtulmuş gerici bir kitle, zafer naraları atarak ve tek bir getirerek içindeki aydınlarla birlikte Madımak Otel’i yaktı. Bilindiği gibi sorumlular, sonraki süreçte hep kollandı, korundu. Kimisi bir türlü yakalanamadı ve maaşını almaya devam etti, kimisi zaman aşımından yararlandı ve başbakan tarafından “Hayırlı olsun” temennisiyle karşılaştı... Son olarak da iktidar temsilcilerinin ağzından “Yakılanlar kadar yakanlar da masumdur” gibisinden şeyler işitmeye başladık.

Bir buçuk yılı aşkın süredir Silivri’de tutuklu bulunan gazeteci-yazar ve televizyon yapımcısı arkadaşım Soner Yalçın’ın, katliamın 19. yıldönümüne yetiştirilen belgeseli “Menekşe’den Önce”yi geçen pazartesi akşamı İstanbul Akatlar’daki MKM salonunda izlediğimde salondaki herkes gibi ben de bir kez daha acıyla, hınçla, derin bir üzüntüyle doldum. Müziklerini Fazıl Say’ın yaptığı belgesel, hani denir ya, ‘belgeselden de gerçek’ bir duyguyu yaşattı tıka basa dolu salondaki seyircilere. Sivas 2 Temmuz’u, Madımak’ta can veren 12 yaşındaki Koray ve 15 yaşındaki Menekşe Kaya’nın, ölümlerinden dört yıl sonra dünyaya gelen, ablası ve ağabeyini hiç görmemiş kardeşleri Menekşe’nin gözünden anlatan film, bizi bu acıyla yüzleştirmesi, katliamın unutturulmaması yönünde çok güçlü bir çalışma olması nedeniyle önemli ve unutulmaz nitelikte.

Açık söyleyeyim, aynı zamanda ‘dayanması zor’ bir film “Menekşe’den Önce”. Menekşe’nin saçlarını tarayan annesinin uzun uzun ablasını ve ağabeyini anlattığı bölüm örneğin... Bugüne kadar izlediğim hiçbir filmde bu denli yoğun bir acıya tanık olmadığımı ve kendi adıma da bu

denli yoğun bir çaresizlik, kahrolmuşluk hissetmediğimi söyleyebilirim.

Madımak’ta ölen aydınlarımızdan Asım Bezirci’yi ve Hasret Gültekin’i iyi tanırdım. Şair Metin Altıok ve Uğur Kaynar’la da tanışıklığım vardı... Ve biraz tanıdığım, hiç tanımadığım diğerleri... Orada yobazlarca yakılan 35 insanın her birinin bugüne taşıdığı kat kat acı... “Menekşe’den Önce”, yalnızca 19 yıl önceki büyük acının altını çizmekle yetinmiyor, bu dayanılmaz gerçeği geleceğe de taşıyor, kuru kuruya “Sivaslar bir daha yaşanmasın” demenin anlamsızlığını da yüzümüze çarpıyor.

Öldü sanılarak morga kaldırılan ve elektriklerin kesik olması nedeniyle tesadüf eseri hayatta kalabilen bir genç ‘hayata dönüşü’ ve sonrasında yaşadıkları nasıl ifade edilebilir sizce? Buna, bunu dinlemeye nasıl dayanılabilir... Ya da diğer oğlu ölmüş bir babanın, morgda yatan oğlunun aslında yaşadığını öğrendiğindeki yüz ifadesi nasıl anlatılabilir...

12 Eylül’den kısa süre önce yaşanan Çorum katliamı ve sonrası, Ahmet Haluk Ünal tarafından “Saklı Hayatlar”da (2010) başarıyla anlatılmıştı. Sırrı Süreyya Önder’in Maraş katliamını konu alan bir senaryo yazmakta olduğuna dair haberler çıkmıştı bir süre önce. Aynı şekilde Tomris Giritlioğlu’nun da Sivas katliamını konu alan bir film için çalıştığı duyuldu. Bunca katliam, bunca ölüm, bunca acı ve bunca iktidar...

“Menekşe’den Önce”ye getirilebilecek

tek eleştiri de bu konuda olabilir ki, 4 Temmuz tarihli köşe yazısında Hıncal Uluç da çok haklı olarak bu meseleye dikkat çekti. Olaylar adım adım bir katliama doğru giderken, 11 saat boyunca parmağını bile kıpırdatmayan, dönemin hükümet ortağı SHP’nin genel başkanı ve başbakan yardımcısı sosyal demokrat Erdal İnönü’nün, cumhurbaşkanlığı koltuğundaki Süleyman Demirel’in, başbakanlık koltuğundaki Tansu Çiller’in de hiç olmazsa birkaç cümleyle kulakları çınlatılsaydı, hiç olmazsa bu belgesel onlardan da hesap sorsaydı.

Soner Yalçın, tutuklanmadan önce çekimlerini ve ön çalışmalarını bitirmiş “Menekşe’den Önce”nin. Filmi tamamlama görevini, Zeynep Altıok Akatlı, Tuğçe Tatari, Melda Okur, Halide Kurt gibi arkadaşları üstlenmiş. Hepsinin ellerine sağlık...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

YAĞMUR ALTINDA

Bu yıl 'sessiz sinemadan sesliye geçiş'i anlatan "Artist" yeri göğü inletirken, 60 yıl önce çevrilen ve aynı dönemi anlatan "Yağmur Altında"yı unutmak mümkün mü? Hiç 'eskimeyen' ve tazeliğini yitirmeyen bir 'zamanlar-üstü klasik' olarak dimdik ayakta duran bir müzikal bu...

SİNEMANIN SİNEMAYA BAKTIĞI FİLMER, ŞAYET SIRTINI ZEKA ÜRÜNÜ BİR SENARYOYA DAYIYORSA, TADINDAN YENMEZ.

Siz deyin 2012'nin Oscar fatihi "Artist", biz diyelim 1950 yapımı "Sunset Bulvarı"... Her iki filmin de çıkış noktası aslında, sessiz sinemadan sesliye geçişte yaşanan sancılardır. Ses yokken, sanki bir çeşit 'pantomim' sergileyerek oyunculuk yapanlar, filmlere ses eklenince bir anda sapır sapır dökülürler. Devir artık en az tiyatrodaki kadar 'oyun gücü' gerektiren, bedeniyle birlikte sesini de doğru kullanmasını bilecek 'artist'lerin devridir.

Müzikallerin hasıdır "Yağmur Altında" (Singin' In The Rain). Sesliye geçişle birlikte seyirciye 'konuşma'nın yanı sıra 'şarkılar eşliğinde dans' da sunmayı hedefleyen MGM, 1920'lerin sonlarında bolca müzikal üreterek hem başat bir 'tür'ün doğmasına ön ayak olur, hem de Hollywood'un para basan en büyük şirketi haline gelir. Bu türün en güzel örneklerini 1930'lar, 40'lar, 50'ler hatta kısmen 60'lar boyunca vererek, erken dönem sinema tarihinin altın sayfalarını doldurur. "Yağmur Altında" ise hem MGM'in kendi içinde en iyi müzikallerinden biridir, hem de şirketin sessizden sesliye geçişini en iyi anlatan yapıttır.

Film, bir 'gala gecesi'yle açılır. Sessiz sinema starları Don Lockwood (Gene Kelly) ve Lina Lamont (Jean Hagen) hincahınc kalabalığı yaparak, rol aldıkları son filmin galasına gelirler. Yanlarında Don'ın çocukluk arkadaşı ve oyuncu Cosmo Brown (Donald O'Connor) da vardır. Bu noktaya sahne tozu yutarak, skeçlerde oynayarak, türlü zorluklardan geçerek gelmiştir ikisi

de... Lina Lamont ise, cırtlak sesi, şımarık tavırları ve 'kötücül' yaklaşımlarıyla herkesin nefretini üzerine toplamaktadır. Ancak hem halkın onun berbat 'sesini' ve 'zekasını' beyazperdede görememesi, hem de star olması sebebiyle 'dokunulmaz' noktadadır. Derken olanlar olur, birden 'sesli sinema' gündeme gelir. Yeteneği ve sesiyle korkacak bir şeyi olmayan Don Lockwood dahi bu yeni dönemden tırsarken, Lina tüm cazgırlığıyla eski alışkanlıklarını sürdürmeyi seçer. Üstelik magazin basınının işgüzarlığı sonucu halk Don ve Lina'yı 'âşıklar' olarak tanımlamaktadır.

Bu esnada Don'ın hayatına sevimli, mütevazı bir tiyatro öğrencisi olan Kathy Selden (Debbie Reynolds) girer. Aralarında aşk filizlenirken, MGM'in çekeceği ilk 'sesli' filmin hazırlıkları da başlamıştır.

"Yağmur Altında"nın en hoş tarafı, 1952'de çekilmesine karşın, üzerinden kaç yıl geçerse geçsin bir türlü 'eskimemesi'. Peki, nedir "Yağmur Altında"yı bu denli 'yeni' ve 'eskimez' kılan şey? Kuşkusuz Adolph Green ve Betty Comden'in beraber kaleme aldıkları enfes öykü ve senaryo. Bunun üzerine Gene Kelly'nin büyüleyici koreografları, göz alıcı Technicolor renkler ve akılda kalıcı enfes şarkılar da eklenince, doyumsuz bir müzikal ortaya çıkmış oluyor.

Filmin neredeyse tüm şarkıları, MGM'in 1929-39 arası ürettiği müzikallerde kullanılan eserlerden oluşuyor. Filme adını veren "Singin' In The Rain" de "The Hollywood Revue Of 1929" adlı filmde kullanılan parça. Hatta öykünün çıkış noktası da bu şarkı... Aradan kimi sözlerin atılması ve orkestrasyonun yeniden düzenlenmesiyle, bugün tüm dünyada 7'den

70'e herkesin bildiği meşhur parça ortaya çıkmış. Gene Kelly'nin elinde şemsiyeyle, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında sucuk gibi ıslanarak söylediği ve dans ettiği "Singin' In The Rain", müzikal denince akla ilk gelenlerden... Daha sonra şarkının "Otomatik Portakal" (A Clockwork Orange), "Sevginin Gücü" (Léon) gibi önemli yapıtlarda, hatta reklam filmlerinde de kullanıldığını hatırlatmamıza gerek var mı?

"Yağmur Altında", şeker-şerbet kıvamında ilerleyen, aynı zamanda sesli filmin ilk günlerinde yönetmen ve oyuncuların ne tür sıkıntılar yaşadıklarını birebir yansıtmayı başaran bir eser. Müzikallerin şahı olarak anmış olsak da, yalnızca tek bir türe de ait değil. Hem dramatik yapısıyla hem de halen güldüren esprileriyle dram ve komediye de zaman zaman meyleden bir film. Üstelik hepsini kıvamında tutmayı başarak...

"Caz Muganisi" (The Jazz Singer, 1927), "Broadway Melodisi" (The Broadway Melody, 1929), "Going Hollywood" (1933) gibi filmlere açık referanslarda bulunun, sinemanın geçmişini bilen, seven her seyircinin tarifsiz hazlarla seyredebileceği "Yağmur Altında", Gene Kelly başta olmak üzere henüz 20 yaşındaki ve yolun başındaki Debbie Reynolds; komedilerin vazgeçilmezi Donald O'Connor; erken yaşta hayata veda eden Jean Hagen ve seksi Cyd Charisse'in varlığıyla, nerede herhangi bir karesini görerseniz tanıyacağınız bir klasik.

Stanley Donen ve Gene Kelly'nin birlikte yönettikleri, müzikleri ve Hagen'in oyunuyla Oscar'a aday olan "Yağmur Altında", ne zaman yağmur yağsa aklınıza o meşhur sahnesi düşecek olan ölümsüz bir başyapıt.

AVOKADO ORMANINDAKİ YAMYAM KADINLAR

Kazanda adam kaynatmak gibi esprilerin, seks kölesi erkeklerin, bikini düzgünlüğünde deri kostümler giymiş kadınların cirit attığı bu filmi izlerken, ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra taşların iyice yerine oturduğunu görmek daha da eğlenceli...

SON DERECE HAVALI BAŞLIKLARA SAHİP POPÜLER KÜLTÜR İNCELEMELERİNİN, RENKLİ VE HAREKETLİ FONTLARLA

aktarılan 'alt kültür' analizlerinin ortalığı sardığı, 'çöplük' addedilenin aslında ne kadar değerli olduğunun üstüne basıla basıla vurgulandığı, erkek tarihi dışındaki tarihlere de kanal açan, felsefe ve akademiyle popüler kültürün el ele gezdiği o güzel 90'lı yıllara giriş... 1980'lerdeki 'her şeyin aşırısı' atmosferiyle 90'ların coşkusu arasındaki geçiş dönemi ürünlerine bir de böyle bir perspektiften bakıldığında insanın zihni biraz daha açılıyor. Zamanında (daha Teleon diye bir kanal varken) televizyonda tesadüfen rastlayıp seyrettiğim, 1989 tarihli "Avokado Ormanındaki Yamyam Kadınlar"a (Cannibal Women In The Avocado Jungle Of Death) dair hayran yorumları da böyle bir işleve sahip.

B filmi özelliklerini bir nişan gibi taşıyan, oldukça düşük bir bütçeye sahip (cangıl yerine bir üniversitenin botanik bahçesi kullanılmış) "Avokado Ormanı..."nın görünen amacı, sanki o dönem etkisini iyice hissettirmeye başlayan, akademik sınırların da dışına taşan 'kadın çalışmalarını' mizahın alanına çekmek.

Feministlerin bir cangıl içinde örgütlenerek erkekleri yiyen bir kabile oluşturduğu, ABD yönetiminin onlarla anlaşması için bir 'kadın çalışmaları' profesörü'nü görevlendirdiği bir filmden bahsediyoruz. Kağıt üstünde gayet eğlenceli ama pratikte hedefi tutturamayan şakacılığıyla ne kadar başarılı, orası tartışılır.

Ama filmin internette yorum paylaşılan hayranları, Playboy güzeli olarak üyendikten sonra 'TV dizisi-doğrudan video piyasası'nda kariyerini devam ettiren yıldız Shannon

Tweed'in bir 'profesörü' canlandırmasındaki kaba ironiyi ıskalamamışlar. Bill Maher'in canlandığı Indiana Jones çakması maço maceraperestin gülünç erkek kafası, başka bir 'kadın çalışmaları profesörü'nün işi ormanda bir Amazon klanı kurmaya kadar götürmesi, televizyonda geceyarısı sonrası kuşakta rastlandığında üzerinde çok da durulmayacak konular gibi gelebilir. Ama tüm kabalığına, gücendiricilik sınırını epey aşmış klişelerine rağmen "Avakado Ormanı..." tam da bu yüzden, dönemin kadın-erkek algısındaki dalgalanmalara 'campy' bir cevap verme isteğiyle artık daha bir ilgi çekici geliyor insanın gözüne. 'Ucuz' filmlerin kendisinden çok arkasındaki hikayelerinin kayda değer olduğuna dair bir örnek "Avokado Ormanı...".

Böyle filmlerin çoğunda olduğu gibi sonradan üzerine öğrenilenler ve beklenmedik yerlerde karşımıza çıkma olasılığı onu daha da ilginç kılıyor. Dönemin akademisinin yükselen eğilimi olan kadın çalışmalarını 'bimbo'larla, 50'lerden fırlamış feminist klişeleriyle dolu bir dünyaya taşıdığı bilgisini, yaşınız erdikten sonra sindiriniz diyelim. Onun ardından, Amazonlar'ın liderini oynayan Adrienne Barbeau'nun bu filme kadar "New York'tan Kaçış"ın (Escape From New York) da dahil olduğu, yüklü bir B filmi deneyimi olduğunu öğreniyorsunuz. Senarist ve yönetmen, sonradan "Özel Bir Kadın" (Pretty Woman) gibi filmlere yazdığı senaryolarla büyük lige transfer olacak J. F. Lawton çıkıyor. Ama herhalde en uçuğu kazanda adam kaynatmak gibi esprilerin, seks kölesi erkeklerin, paçavra niyetine bikini düzgünlüğünde deri kostümleri üzerine geçirmiş kadınların cirit attığı bu filme, bir üniversitenin 'Joseph Conrad - Karanlığın

Yüreği Uyarlamaları' dersinde rastlamak olmalı. İlk şaşkınlığı atlattıktan sonra taşların iyice yerine oturduğunu görmek daha da eğlenceli... Zira, bir cangılın derinliklerinde aklını yitirerek karanlık tarafını keşfeden kadın çalışmaları profesörünün adını Kurtz koyacak kadar (Conrad'ın romanında da, ondan yapılan en ünlü uyarlama olan "Kıyamet"te de aynı noktadaki karakterin ismi) ağır bir gönderme söz konusu. Yaban hayatta ilerledikçe insanoğlunun karanlığını keşfetme teması bu seferlik bilinçlice ıskalansa da olay örgüsü en azından temelleri düşünüldüğünde aynı yolda ilerliyor. Francis Ford Coppola ve ekibinin (Marlon Brando başta) 1979 tarihli başyapıtları "Kıyamet"te (Apocalypse Now) hem kendileri hem de izleyicileri için 'akıllara zarar' bir deneyime dönüştürdüğü bu romanın "Avokado Ormanı..." gibi şenlikli, umursamaz, her şeyin kaba hatlarla çizildiği bir filme de kaynaklık etmesi işin asıl eğlencesi. Asıl metnin sömürgecilğe dair söylediklerinin, klişelerle dolu ve bangır bangır "Ben bir B filmiyim" diye bağırarak bir seyrilikte nasıl yankılandığını görmek de ayrıca ilginç.

Ama işte, B filmlerinin mirasına 'şakacı' bir tarzda sahip çıkmayı hedefleyen çoğu filmin kaderinden az çok "Avokado Ormanı..." da etkileniyor. B filmlerinin izleyiciye alan bırakan naif havasına bilmiş bir ton eklenince espriler daha bir kabalaşıyor, hesaplılık daha da göze batıyor, bu damardan bir mizah yakalamak, daha ironiyle haşır neşir bir zeka gerektiriyor. Dolayısıyla da "Avokado Ormanı..." sunduğuyla değil, daha çok vaat ettikleriyle akıllarda kalıyor. Yani feminist beklentileri B filmi dünyasıyla çakıştıran şakalarla dolu, düşük bütçeli bir "Karanlığın Yüreği" uyarlaması olması ihtimaliyle...

INDOCHINE

VİETNAM SAVAŞI KONULU AMERİKAN FİLMLERİNİ SAYMAYA KALKSAK GÜNLER sürer... Yenilgiye, emperyalist vahşete, utanç ve pişmanlığa dönük ya da olan bitene tam ters açıdan yaklaşıp kahramanlık edebiyatı yapan Hollywood yapımlarının görüntüleriyle tıka basa doludur belleğimiz. ABD'nin Vietnam'da yaşadığı diz çöküşün bir benzerini çok daha önce tadan Fransızlar ise Amerikalılara oranla çok daha ketum davranırlar. 'Anımsamak bile istemedikleri' de söylenebilir rahatlıkla...

Fransa yakın tarihindeki en kanlı askeri yenilgilerden biri olan ve Ho Chi Minh önderliğindeki Vietnamlıların yaklaşık 8 bin Fransız lejyoneri kuşatıp yok etmesiyle sonuçlanan meşhur Dien Bien Phu savaşıyla ilgili bazı filmleri anımsıyorum da... Doğrusunu söylemek gerekirse çoğu 'yarı yarıya' günah çıkarmaktan öteye geçemiyordu. Jean Jacques Annaud imzalı "Sevgili" (L'Amant) gibi örnekler ise oryantalist çerçeve içinde egzotik aşk öyküleri sunmakla yetiniyordu.

"Sevgili"yle aynı yılın mahsulü olan "Indochine"e gelirsek; Atilla Dorsay, zamanında "çok görkemli... Seyri son kerte keyifli bir film... Sağlam bir diyalekteğe, iyi kurulmuş bir toplumsal ve tarihsel yapıya dayanıyor" deyip "Çok ustaca kurulmuş bir hikaye, birinci sınıf bir senaryo, bir ulusu ve bir tarihi temsil etmek için ustaca seçilmiş simge-kişilerle karşı karşıya geliyoruz" şeklinde övgülere boğmuş olsa da, o zaman da bu zaman da aynı kanıda olmadığımı peşinen söyleyeyim.

Ana karakterlerini iki kadın ve bir erkeğin oluşturduğu "Indochine"de Catherine Deneuve'in canlandığı Eliane, Vietnam'daki bir kauçuk çiftliğini babasıyla birlikte yönetmektedir. İşçilerine ve yerli halka karşı yumuşak ve insancıl bir yaklaşımı vardır ama neticede sömürgeciliğin temsilcisi bir 'uygar Batılı'dır. Filmdeki ikinci kadın, Eliane'in evlat edindiği ve sevgiyle bağrına bastığı Vietnamlı genç kız Camile...

Fransız deniz kuvvetlerinin bir subayı olan tutkulu Jean-Baptiste ise üçgeni tamamlayan erkek. Genç subay önce Eliane'nin sonra da Camile'in gönlünü çalıyor ve ortaya trajik Vietnam

fonunda batan güneş misali üçlü bir aşk ilişkisi çıkıyor. Camile'in aşk meşk kadar ülkesinin sorunlarına ve bağımsızlık mücadelesine de ilgi duymaya başlaması ise olayın boyutunu yavaş yavaş değiştiriyor.

1999 yapımı "Doğu-Batı" (Est-Ouest) adlı filminden açıkça nefret etmiş olduğumu özellikle belirtmek istediğim 1948 doğumlu Fransız yönetmen Régis Wagnier'nin "Indochine"de öncelikle seyircinin duygularını etkilemeye soyunduğu, bunu da fazlasıyla klasik ve klişelerin hüküm sürdüğü bir anlatımla yapmaya çalıştığı söylenebilir. Gözpınarlarını harekete geçirmeyi ve yürekleri dağlamayı amaçlayan bir aşk öyküsünü temel alarak, politik anlamda dişe dokunur fazla bir şey söyleyemeden ve asla derinleşmeden tekdüze biçimde ilerleyen "Indochine", yer yer de iyice sıkıcı bir hal alıyor ne yazık ki.

Catherine Deneuve malum, yıllandıkça değer kazanan hoş bir Fransız şarabı gibi... Ama filmin bütünü için 'sulandırılmış Fransız şarabı' desek yeridir. Wagnier, ana kahramanları olduğu kadar bu kahramanların nefes alıp verdiği, kahramanları doğrudan etkileyen ve değiştiren, hareket halindeki bir toplumu da yüzeysel bir bakışla yansıtır. Sonuçta da ortaya melodram kalıplarından bir türlü sıyrılamayan, Vietnam gerçekliğinin hep ikincil planda kaldığı, dikkat çekici özelliklerinin minimum düzeyde bulunduğu sıradan bir film çıkıyor.

Dien Bien Phu yenilgisi, Fransız sömürgeciliğinin inişe geçiş sürecinin simgesi haline gelmişti. "Indochine" in de 1980'lerin ikinci yarısından itibaren Hollywood karşısında açık bir yenilgi yaşamakta olan Fransız sinemacıların, bir sürü toplantı yapıp komisyonlar kurduktan sonra aldıkları 'Madem öyle, biz de Hollywood usulü üstün yapımlara girişelim' kararının hiçbir işe yaramadığının simgesi niteliğinde. Ne yeterince Fransız, ne de yeterince Amerikalı...

Patrick Doyle imzalı müzik çalışmasına diyecek lafım yok.

Filmde o kadar fazla tesadüf var ki, aşık usandırıyor!

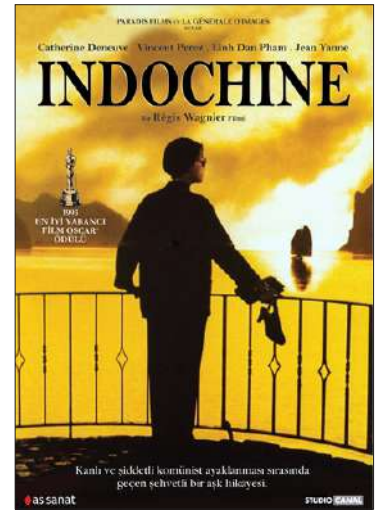
YÖNETMEN Régis Wagnier

OYUNCULAR Catherine Deneuve, Vincent Perez, Linh Dan Pham, Jean Yanne, Dominique Blanc

YAPIM/SÜRE 1992 Fransa – Vietnam, 151 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.77:1, 2.0 DD Fransızca (T.A.)

ŞİRKET As Sanat (Studio Canal)

Wagnier'nin öncelikle seyircinin duygularını etkilemeye soyunduğu, bunu da fazlasıyla klişe bir anlatımla yapmaya çalıştığı söylenebilir.

JACK VE JILL

ORJİNAL ADI Jack And Jill

YÖNETMEN Dennis Dugan

OYUNCULAR Adam Sandler, Katie Holmes,
Al Pacino, Elodie Tougne, David Spade

YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 91 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng.

ve 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Sony)

Elbette güldürüyor,
hafif ve pür eğlence
vadediyor ancak hepsini
birden yapmak isterken
kıvamı tutturamıyor...

**KIZ KARDEŞLER HİKAYESİ, KOMEDİ FİMLERİ
İÇİN DAİMA ZENGİN MALZEME BARINDIRIR.**

barındırır. Ünlü bir aktörün bir kadın karakteri canlandırması fikri de gayet iç gıcıklayıcı olabilir. Öte yandan bir oyuncunun aynı filmde iki ayrı (üstelik burada biri kadın diğeri erkek) kişiyi oynaması da keyifli değil midir? "Jack Ve Jill", tüm bunları aynı bünyede barındıran bir komedi. Adam Sandler, teknolojik hilelerin de katkısıyla, biri erkek diğeri kız, ikiz kardeşleri oynuyor. Ve doğal olarak kız kardeş, pek 'olmamış' bir travestiye andırıyor. Ki zaten filmin 'komik' yanı da bu...

İşinde başarılı, çoluk çocuk sahibi, mutlu bir evlilik sürdüren Jack, yıllardır hep kaçtığı geveze, saf ve biraz da çaçaron kız kardeşi Jill'in, Şükran Günü münasebetiyle evlerine misafir gelmesi üzerine çıldırıyor. Jill, misafirliliği uzattıkça aralarındaki sürtüşme de artıyor. Bir yandan Jill'in neredeyse erkeğe benzemesi, 'kalın' hatları ve ruhen bile kadınsı olmamasından ötürü bir türlü sevgili edinemeyişine hem gülüyor, hem üzülüyoruz. Jack de aynı duyguları taşıyor olmalı

ki, onun adına çöpçatanlık yapmayı deniyor. Biraz da ondan bir an evvel kurtulmak için tabii. Fakat kader bu ya, karşılarına Al Pacino çıkıyor ve Jill'e ilk görüşte tutuluyor. Bu esnada Jack de, Al Pacino'yu bir Donut reklamında oynatma çabasında...

"Jack ve Jill", hem ikiz kardeş olma durumunu, hem genel beğeniye göre 'çirkin' kabul edilebilecek bir kadının duygularını, hem ikizlerin karışmasından doğan komediyi, hem de Adam Sandler'in bir 'kadın'ı canlandırmasını koz olarak kullanmak isterken, elindeki malzemeyi dezavantaja dönüştürüyor. Elbette güldürüyor, 'hafif'liğinden ödün vermiyor, pür eğlence vadediyor ancak hepsini bir arada yapmak isterken kıvamı tutturamıyor, tatsız bir 'donut'a dönüşüyor. Bir de tabii Al Pacino faktörü var ki, filme artı değer katarken, böyle sulu bir komedide, bu rolde ne işi var dedirtiyor hayranlarına... [2]

Jill'in Al Pacino'yla ilk kez karşılaştığı anda yanında Johnny Depp'in de olması, filmin 'eğlence'sine tavan yaptırıyor.

Dennis Dugan'ın "Damadı Öpebilirsin"deki 'homofobik' ve 'alaycı' yaklaşımı, "Jack Ve Jill"de de alttan alta hissediliyor.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

5

1

2

1 - Yılmaz Erdoğan "Motor!" dedi

Nuri Bilge Ceylan'la çalıştıktan ve Cannes macerası yaşadktan sonra sinemasında yeni açılımlar yapacağıyla ilgili ipuçları veren Yılmaz Erdoğan, iki şairin hayatını anlatacağı "Kelebeğin Rüyası" filminin çekimlerine nihayet Zonguldak'ta başladı. Kadroda Kıvanç Tatlıtuğ, Mert Fırat, Farah Zeyneh Abdullah, Belçim Bilgin, Taner Birsal ve Ahmet Mümtaz Taylan var.

2 - Şike davası sinemamızı da etkiledi

Fenerbahçe'nin yaşadığı sıkıntılı günlerde takımına daha yakın olmak için Kadıköy'e taşınan yönetmen Murat Şeker, Aziz Yıldırım'ın tahliyesiyle gelen moralle yeniden yönetmen koltuğuna oturdu ve "Çakallarla Dans 2"yi çekmeye başladı. Şike davasının sinemamızı bile nasıl etkilediğine dair küçük bir örnek işte!

3 - Sinema neden es geçiliyor

Hollanda ile Türkiye arasındaki 400. yıl kutlamaları, plastik sanatlardan edebiyata, müzikten tiyatroya gayet sık ve kaliteli işbirlikleri ile kutlanıyor. Ama sinema biraz es geçildi bu süreçte. Diğer alanlardaki gibi 'parlak etkinlikler' göremiyoruz. Gerçi Hollanda Başkonsolosu Onno Kevers bizimle aynı fikirde değil, ama eğer kitlelere seslenirken sinema geri planda kalıyorsa orada bir sorun var demektir. Bizden söylemesi...

4 - Kemal Sunal'ı anamıyoruz

3 Temmuz 2000'de vefat eden Kemal Sunal'a ilgili yıllardır birtakım etkinlikler düzenlense de onun bize kattıklarına eşdeğer olabilecek, iz bırakan bir anma bir türlü düzenlenemiyor. Bu yıl Twitter'da

kendiliğinden bir replik hareketi başlaması, hâlâ umut olduğunu düşündürüyor. Öyleyse gelecek yıl için düşünmeye başlamakta fayda var, sanırım!

5 - Sinema yazarları ve Altın Koza

Adana Altın Koza Film Festivali'nin ana jürisinde en az bir sinema yazarı mutlaka olurdu. Ama bu yıl jüri açıklanınca gördük ki, sinema yazarlarından vazgeçilmiş. SİYAD Jürisi var diye böyle bir tercihe gidilmiş olması yüksek ihtimal. Bir yargıya varmak için erken, ama 'kaygıyla' izlenecek bir durum var karşımızda.

ROCK FM 94.5

VIDEO SHOW FILM TELEVISION
DVD CINEMATIC COMMUNITY
WORK THINK PRODUCTION MOVIE DVD SCREENPLAY
TODAY NEW TELEVISION MOVIES MOVING VIDEO FILM SHOW
FILM PRODUCTION CLOSE-UP
PRODUCTION SHOW ACTOR DVD TELEVISION MONEY SCREENPLAY COMMUNITY THINK BUSINESS PRO
MOVIES CINEMATIC HORROR DVD COMMUNITY SCREEN VIDEO NETWORK PRODUCTION
CLOSE-UP SHOWING PICTURE PRODUCTION CINEMATIC SCREEN SHOW
SHOW ACTOR VIDEO INDUSTRY SHOW ACTOR SHOWING SCREENPLAY TELEVISION MOVIE COMMUNITY
INDUSTRY PICTURE MOVIES PROJECT COPY THINK THRILLER SCREENPLAY
HINK COMMUNITY SCREENPLAY COPY MOTION INDUSTRY SHOW ACTO
MOVIES SCREEN THINK SHOWING 7. CADDE HORROR PICTURE SCREENPLAY BUSINESS MOVING
TELEVISION PROJECT TELEVISION COMEDY FILM NETWORK PRODUCTION MOVIES PRODUCT
DVD PRODUCTION COMEDY SHOW ACTOR SCREENPLAY PRODUCTION SHOWIN
ICTURE TELEVISION FILM SHOW VIDEO COMMUNITY PICTURE THINK TELEVISION
NEW PRODUCTION COMMUNITY CINEMATIC SHOW ACTOR SCREENPLAY NEW PROD
DAY BUSINESS SCREENPLAY DVD MOVIE THINK PRODUCTION THINK MOVIE NETWORK SCREEN
ACTOR MOTION FILM VIDEO MOVING CLOSE-UP MOVIES TELEVISION NEW TODAY PUBLIC COM
NETWORK SHOW MONEY HORROR THRILLER MOTION SHOWING FILM PRODUCTION THRI
PROJECT BUSINESS THINK COMMUNITY SCREENPLAY MONEY TELEVISION DVD MOVING PRO
PRODUCTION NETWORK VIDEO SCREEN COMMUNITY DVD HORROR CINEMATIC
SCREEN CINEMATIC THINK PRODUCTION NETWORK SHOWING
SHOW SCREENPLAY SHOWING SHOW ACTOR INDUSTRY VIDEO
CLOSE-UP COPY PROJECT MOVIES PRODUCTION
THINK SCREENPLAY

**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA
KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00-00.00 ARASI **94.5 ROCK FM'DE**

“ Ne zaman kendim gibi esrarengizlik, heyecan ya da gerilim konularında uzmanlaşmış bir yazarla işbirliği yapsam, işler pek iyi gitmez.”

Alfred Hitchcock